

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE
Glasilo Slovencev v Argentini

Leto LXXXI | 21. decembra 2022 - Buenos Aires, Argentina | Št. 25

www.svobodnaslovenija.com.ar

Svobodna Slovenija

Božič je čas upanja!

Daje nam ga novorojeni Jezus, ki nam s svojim prihodom spet prinaša milost, da bomo skupaj delali za mir in dobro na svetu. Poslavljamo se od leta, v katerem smo močno začutili, da brez Njega ne zmoremo. Naj nas zavest njegove prisotnosti spremlja skozi leto, ki ga začenjamo!

SVOBODNA SLOVENIJA

ZAKLJUČEK SLOVENSkih ŠOL V BUENOS AIRESU

Slomškova šola

V soboto, 3. decembra, smo imeli zaključek osnovne šole Antona Martina Slomška.

Po težkem pričakovanju svetovne nogometne tekme Argentina-Avstralija, smo se z veseljem zaradi zmage udeležili programa.

Začeli smo prireditev stoje in z aplavzom, ker smo sprejeli zastavo, ki jo je prinesel najboljši učenec osmega razreda, Tomaž Pregelj, in sta spremljala Nadja Kočar in Jani Petkovšek. Zapeli smo slovensko himno.

Napovedovala je Gabrijela Oblak.

Najprej so nas otroci Slomškove šole s pesmijo popeljali v Betlehem!

Angel je oznanil Mariji, da bo rodila sina, Božjega Sina. Nato so uprizorili jaslice, Marijo, Jožefa, novorojenčka, pastirce in angele. Tudi sv. Trije kralji so romali svojo pot. Zapeli so pesem »Poslušajte vsi ljudje«.

Pastirci so zaspali, a eden jih je zbudil in jih priganjal, naj vstanejo in prižgejo lučke, da gredo pogledat, kaj se godi. Zapeli so pesem »Kaj se vam zdi«.

»Z nebesnega kroga se zvezdic preproga razgrinja od vzhoda v zahod«, to je spregovoril drugi pastirček in angeli so zbudili pastirčke in pripeljali še zvezdice. Otroci vrtca in 1. razreda so kot zvezdice zaplesali ob zvoku pesmi in peli »Glej zvezdice božje«.

»Rojen je Zveličar, Gospod« - na klic pastirčka so pa zapeli še »Tam stoji pa hlevček« in s povijanjem deteta Jezuščka, so sv. Trije kralji poklekili pred jaslice in novorojenčku prinesli darila, sladkega kadila, mire in čistega zlata.

Še angelci so počastili in proslavili prihod nebeskega kralja!

Tako so vsi skupaj zapeli pesem »Sveta noč«.

Medtem, ko so se otroci preoblekli, nam je voditeljica šole Marjana Grabnar podala poročilo za leto 2022 in svoje misli. Zahvalila se je letošnjem učiteljem, to so:

katehet: č.g. Franci Cukjati in Irena Zarnik za pripravo sv. Obhajila in sv. spovedi,
otroški vrtec: Nadja Jakoš in Viki Kastelic

prvi razred: Zofija Bokalič in Marjana Grabnar

tretji razred: Monika Vitrih

četrti razred: Angelika Smole

peti razred: Natalija Podržaj

šesti, sedmi in osmi razred: Gabrijela Oblak in Jani Kocmur

pomožna učiteljica: Lucijana Petkovšek

knjižničarki: Cyntia Pregelj in Lučka Pregelj

telovadba: Pavlinka Vombergar, Jani Kocmur in Janez Petkovšek

petje: Pavlinka Vombergar

voditeljica: Marjana Grabnar

Otroci so se vrnilo na oder, voditeljica je pozdravila še osmošolce in jim zaželela vse dobro!

Nadaljeval je rap v izvedbi 6. in 7. razreda, ki je zapel Prešernovo Kam?

Osmi razred je pa v obliki znane televizijske MESASA predstavil kar po slovensko MIZASO!, Vodila jo je Lučka Pregelj, osmošolci Benja, Jani, Luka, Matej, Nadja, Simon in Tomaž so pa odgovarjali na vprašanja. Kako so se imeli v vseh teh 10 letih v osnovni šoli, omenili so vse učitelje, se jim zahvalili. Govorili o Glewu, kaj delajo na letovišču, in se primerjali s Scalontoto, ker so tam tudi zmagali, skupaj z Lanusom, 9-0! Tudi so povedali o Tandilu, kamor so letos skupaj potovali. Recitali so kitice pesmi Vrba, Dete malo in Kam, ki so se jih letos učili in povedali, da z veseljem pričakujejo prihod sv. Miklavža! Seveda so omenili SSTRMB, kamor bodo drugo leto vstopili!

Z aplavzom smo zaključili to MIZASO!

Sledil je pozdrav razredničarja Janija Kocmurja in dušnega pastirja Francija Cukjatija.

Učenci so prejeli spričevala, dar, slike in medalje v spomin na Slomškovo šolo.

Osmošolci so tudi z darili in zahvalo pozdravili vse učitelje, ki so jih poučevali v teku teh desetih letih.

Edina učenka, ki je imela odlično prisotnost skozi leto 2022, Nadja Kočar, je dobila nagrado!

V imenu odbora staršev je pozdravila ga. Veronika Godec, se zahvalila učiteljem, staršem za vso pomoč in pozdravila tiste, ki letos zupuščajajo osnovno šolo.

Nato je bila predaja zastave. Prejela jo je najboljša letošnja učenka 7. razreda, Tanja Cestnik. Spremljala sta Načo Paulise in Juli Tomazin. Poslovlili smo se od zastave in osmošolcev s pesmijo "Zahaja sonce" in za konec zapeli še "Počitnice so tu".

Otroci so šrekečo vabilo za 17. decembra: imeli bodo Božičnico za otroke. Pogovarjali se bodo o Jezusovem rojstvu, delali božične okraske, pekli piškote, peli, se igrali in tudi prenočili v Domu na pižamadi.

Po končanem zaključku smo imeli kratek odmor ter v spodnjih prostorih se malo okrepčali ali večerjali in kmalu zatem je nas obiskal Sv. Miklavž. Najprej so angelčki plesali, pod vodstvom Solci Roa.

Za njimi so pa prišli angeli s sv. Miklavžem. Pozdravil je otroke in družine in kmalu začel klicati otroke, da bi jih obdaroval. Vsakega je nekaj vprašal in mu dal darilo. Kar kmalu pa so tudi prišli parklji. Otroci so se jih malo, ampak angeli in sv. Miklavž niso dovolili, da bi tako pridne otroke peljali v pekel.

Otroci so z veseljem obrazom odšli domov!

Slomškova šola

V tem zadnjem mesecu leta 2022, ki se izteka, so naše slovenske šole v Argentini zaključile svoje letno delovanje.

Sobotne slovenske šole so že sedem desetletij ponos naše skupnosti, zato si tudi v času, ko z večjo težavo novim generacijam posredujemo slovenski jezik in naše kulturno izročilo, še naprej prizadevamo, da gojimo to bogastvo.

Sledi pričanje o letošnjih dosežkih naših učiteljev in otrok v besedi in fotografijah. Ni bilo vedno lahko, a kljub vsem težavam želimo poudariti navdušenje in trud, ki so ga skozi celo leto prav vsi v izobilju izkazali, da lahko z zaupanjem gledamo naprej.

Zavedamo se, da je mladi rod bodočnost vsakega naroda, to pravilo še toliko bolj velja za našo majhno narodno skupnost. Zavetnik naših slovenskih šol, bl. škof Anton Martin Slomšek, je zapisal:

"Le boljše čase si ljudje obe-tajo, ali kje jih bomo vzeli? Iz dobre šole prirastejo boljše časi, kajti časi so taki, kakršni so ljudje."

Zato danes našim šolam čestitamo za opravljeno delo v letu 2022. Pogumno naprej!

ZAKLJUČEK SLOVENSkih ŠOL V BUENOS AIRESU

Prešernova šola

Kako lepo je, ko ob koncu šolskega leta začutimo v srcu hvaležnost in zadovoljstvo za vse prejete darove: za uspehe, ki nas razsvetlijo ali napake, pri katerih se učimo...

Otroci Prešernove šole so nas na zaključni prireditvi veliko naučili! In tudi oni sami odkrili preproste besede s čudežno in čudodelno močjo!

Hvala! Oprosti! Dober dan! Nasvidenje! Prosim

Ste že kdaj pomislili, kakšno moč imajo te besede?

Mislím, da jih vsi dobro poznamo, a jih včasih ne uporabljamo...

Verjemite mi, da odpirajo nov svet! Takega, ki si ga prav vsi zares želimo! In od vsakega od nas je odvisno, da ga začnemo spreminjati. Moč je v naših rokah, pa čeprav čutimo, da je le kapljica sredi morja. Vedite, da je ta kapljica zelo pomembna in potrebna! Začnimo v družini, med prijatelji, v našem okolju...

Tako so nam šolski otroci predstavili na odru igrice, pri kateri je deklica dobila v roke knjigo in v njej odkrila moč teh besed. A ni ostala le pri lepih mislih; posredovala jih je drugim ter jih z dejanji in zgledom navdušila, naj tudi oni tako ravnajo. Ljubezen je bila dejavna in je spreminjala okolico in razpoloženje ljudi. Vsak je začutil toplino v srcu, veselje in mir.

Saj tudi pregovor pravi: Lepa beseda lepo mesto najde!

Čudovita zamisel učiteljic in lepo odigrane vloge, z nasmehom, s petjem in plesom so nas vse zabavali obenem pa poučili. Res lepo in spodbudno sporočilo, primerno za adventni čas, ki nas pripravlja in uvaja v Božič.

Na koncu, so tudi melodije božičnih pesmi iz otroških glasov odmevale v dvorani in nas popeljale v radostno vzdušje, k hlevčku novorojenega Deteta, polnem ljubezni in upanja.

Sledila je poslovicev osmošolke. Tudi sama je spregovorila in se zahvalila vsem učiteljicam, ki so jo skozi osnovno šolo spremljale in učile. Prav za vsako je imela lepo besedo in osebni spomin. Mnogo uspehov ti želimo, draga Martina! Pogrešali te bomo!

Po končani prireditvi pa je nas obiskal Sveti Miklavž in obdaril otroke in učiteljice.

Lepo je bilo! Hvala vsem za vse!

R.G.

Rožmanova šola

Prišel je dan, sobota 3. decembra, ko smo v Rožmanovi šoli imeli zaključek leta. Tako je končalo šolsko leto 2022, polno dejavnosti in dogodkov, med njimi 70 let slovenske šole s pripravo igre „Do tiste stezice“, meseca septembra.

Popoldne smo se zbrali z družinami otrok v Domu pred kapelo Marije Pomagaj, da smo se zahvalili s sveto mašo, ki jo je daroval msgr. Jure Rode. Otroci in starši so veselo spremljali s petjem in z branjem.

Takoj za tem pa smo bili vsi povabljeni na dvorišče za otvoritev novih šolskih prostorov. Razvezali smo slovenski trak pred vhodom in, po posebnem blagoslovu, odkrili nove učilnice in knjižnico, za kar je tako lepo poskrbelo mnogo sodelovalcev. Vsi so dobili priznanje in ploskanje vseh navzočih. Tudi takrat je msgr. Rode blagoslovil ročno izdelane jaslice, ki so jih z ljubeznijo naredile učiteljice šole in so namenjene družinam kot darilo za konec leta, da bi jih spremljale pri vsakdanjem življenju.

Še veliko presenečenj nas je čakalo tisti dan. Zaslíšali sta se slovenska in argentinska himna in učenke 7. in 8. razreda so si

predale zastavi. V svojem govoru je voditeljica šole Nina Pristovnik Diaz pozdravila navzoče in se zahvalila vsem, ki so neutrudno in nesebično delali za tako uspešno leto, posebno učiteljicam in staršem, ki so imeli letos veliko dela. Za tem pa se je začel nastop, pri katerem so vsi učenci in učenke korajžno sodelovali: muzikalni prizor z naslovom „Naše jaslice“. Na oder je najprej stopil zborček deklic, oblečenih kot angelčki, ki so spremljale prihod svete družine s pesmijo „Poslušajte vsi ljudje“. Zapele so tudi „Hej pastirci!“ in tako na oder privabile radovedne pastirce. Med drugimi božičnimi pesmimi se je zaslíšala znana „Tam stoji pa hlevček“ in prav takrat so majhni sveti trije kralji prinesli darila za rojenega Jezusa. Za zadnjo pesem smo se pridružile še vse učiteljice in skupaj smo zapeli: „Sveta noč“.

Po končanem prizoru je bilo slovo osmošolke Tatjane Mokorel. Voditeljica Nina Pristovnik Diaz, učiteljica 8. razreda Magda Zupanc Petkovšek in predsednik Doma Marko Škulj so ji namenili nekaj lepih besed za poslovicev. Tudi Tatjana je pripovedovala in se spominjala tistih let, ko je hodila v šolo in s tem rekla nasvidenje.

Bližal se je prihod svetega Miklavža, ko se je, po kratkem razvedrilu, zaslíšalo zvonje-

Jegličeva šola

Ko se topli dnevi že pojavljajo in otroci mislijo na počitnice, se v šoli že občuti vonj po slovesu šolskega leta in z njim slovo učencev ter njihovih družin, ki so se skozi dolga leta udeležili našega šolskega življenja. Zato se, kakor v vsakem življenju, objemata med seboj veselje in žalost in to bo ostalo vpisano v naših srcih kakor zaklad prijateljstva in učenja za bodoče dni.

Zato smo letos kot zaključek pripravili prizor „Detektivski klub in zaklad“, prirejen tekst po knjigi Lov za zakladom, ki so ga otroci brali med letom, ki smo ga malo prilagodili naši realnosti. Otroci so z zanimanjem brali knjigo in tako tudi z veseljem oživeli različne osebe, ki v njej nastopajo, ter resnično iskali v šoli zaklad.

Ta zaklad so odkrili v knjižnici: »časovno kapsulo«, ki je preko časa povezala otroška srca, a istočasno odkrili zaklad prijateljstva ter slovenskega jezika.

Zelo lepo se je vseh 19 otrok pripravilo na nastop z besedilom, pesmijo, ki jo je vodila gospodična Tina Mehle Ahlin in tudi s plesom pod vodstvom gospodične Lucijane Trpin.

Celo pravega robotka so odkrili in skupaj zaplesali z gumbi, ki jih je nosil.

Med letom so se učenci uživali v branje

knjig in še naprej jih spodbujamo z lepo priložitostjo, ki jim jo je dala ljuba knjižničarka Klavdija, ki nam je odprla vrata, da so otroci lahko pobrskali po policah in si celo izposodili knjige. Upajmo, da bo z branjem res obogatil jezikovni zaklad in odprl domišljijo malih v novi svet, ki nima časa ne kraja.

Za vso pripravo zaključka je poskrbelo učiteljstvo šole. Letos so poučevali: v vrtcu: Veronika Selan in Andrej Kavčič, v 1. in 2. razredu gđ. Pauli Grbec, v 3. in 4. razredu ga. Nevi Belič in v 5. in 7. razredu ga. Ana Urbančič.

Veliko dela in truda je bilo med letom, a veselje otrok in družin vse poplača, vse je lažje prehoditi, ko je ljubezen veriga, ki združuje. Bog naj poplača vsakemu izmed njih!

Spomnili smo se tudi vseh, ki so letos odšli, posebno starih staršev, ki toliko naredijo za vnuke in še naprej podajajo slovensko kulturo v novi rod. Vemo, da nas iz nebes še naprej spremljajo.

V prizoru so otroci neke šole dobili izziv iskanja časovne kapsule v šoli, in tako nalteli do pravega detektorja kovin in stoletnega zemljevida šole, našli kapsulo prav v knjižnici in tam odkrili, kako so si nekoč učenci predstavljali bodočnost. Kako si pa mi predstavljamo prihodnja leta? Kaj bi želeli ohraniti v kapsuli? Vsak lahko po svoje razmišlja a vsi si želimo, in na tem delamo,

nje. Angelčki so prišli in zaplesali nebeški ples, in čeprav so se pojavili tudi hudi parklji, je sveti Miklavž prijazno obdaril pridne otroke in podal svoj blagoslov. Tudi učiteljice šole smo dobile darilo kot priznanje za delo skozi leto: Andrejka Kociman, vrtec; Juli Kastelic Štumberger, 1. in 2. razred ter verouk; Nadja Petkovšek, 3. in 4. razred; Nina Pristovnik Diaz, 6. razred; Magda Zupanc Petkovšek, 7. in 8. razred; Olga Dolenc Kociman, verouk ter Ariana Žigart, petje.

Vsi prisotni, otroci, družine in drugi prijatelji, smo z veseljem na obrazu pokazali hvaležnost za uspešen zaključek in za tako lepo šolsko leto. Sedaj pa nas vse čaka zasluženi počitek!

Nadja Petkovšek

da med nami raste ljubezen, prijateljstvo ter slovenska kultura in jezik.

Po predstavi so otroci prejeli spričevala in delovne zvezke, in se lepo poslovili od 4 sedmošolcev ter 3 družin, ki bodo dali nov korak v življenju: družina Žužek, Etcheverry Pennisi in Poglajen. Naj jih Bog spremlja in naj še naprej z ljubeznijo čuvajo v njihovih srcih ljubezen do slovenstva. Gospodična Ani jim je podelila lepe misli in s ploskanjem so zaključili osnovno šolo.

Gospodična Nevenka je pa okrasila to slovo z božično mislijo, naj ne pozabimo, da nam Božič odkriva ogromno božjo ljubezen, ki se nas dotika in nas razsvetljuje.

Veselje se je nadaljevalo s pozdravom za počitnice in s skupno zakusko. Res lepo vzdušje in veselje je napisalo piko na tem pisanju šolskega leta, ki je imelo ogromno lepih doživetij in tudi težkih trenikov, ki so se z Božjo pomočjo in z ljubeznijo doživeli in tako ostali zapečateni v spominu kot majhni zaklad ki obogati življenje.

Vesele počitnice in veliko uspeha vsakemu pri iskanju pravega zaklada v življenju!

Paula Grbec v imenu Jegličeve šole

ZAKLJUČEK SLOVENSkih ŠOL V BUENOS AIRESU

Balantičeva šola

Ko zadišijo lipe in jasmini se zavemo, da se leto končuje. Počitnice so že skoraj tu! Začetek brezskrbnosti, raziskovanj, novih spoznavanj...

Družina Balantičeve šole in Tečaja ABC je imela sklepno prireditev v soboto, 3. decembra. Po odigrani tekmi v Svetovnem prvenstvu v nogometu, so veseli obrazi napolnili dvorano Našega doma. Voditeljica šole, ga. Irena Urbančič Poglajen je toplo pozdravila navzoče in izrazila željo, da bi se med počitnicami globlje povezali v skupni družinski molitvi, da bi se zavzemali za branje in pogovor v slovenščini, da bi radi veselo prepevali... Saj šola nudi pomoč in spodbudo družinam, ne more pa nadomestiti izkušnje, ki mora otrok doživeti in občutiti le doma.

Naša šola upada v številu otrok, posebno zaradi odselitve družin v druge države. Napaja se pa s prihodom številnih učencev, ki zaradi različnih razlogov hrepenijo po učenju slovenskega jezika. Številna in vesela skupina tečajnikov iz ABCja je na odru uprizorila, kako poteka dan pouka v posebni učilnici, kjer so bili prisotni vsi liki iz televizijskega programa Chavo del Ocho. Na zabaven in smešen način so nam pokazali, kaj vse so se že naučili v spremstvu in vodenju učiteljic Marte Urbančič Oblak, Alenke Zupanc Urbančič ter Leile Erjavec. Ko so za zaključek zapeli, pod vodstvom ge. Kristine Skvarča Šenk, pesem "Slovenija" smo vsi čutili kako ustvarjajo in poglabljajo vezi z našo Domovino. Čestitamo lepi skupini, ki se oblikuje v spoštovanju in prijateljstvu z namenom, da spoznajo in odkrijejo naš lep jezik in naše običaje. Vztrajajte na tej poti!

Leto 2022 je bilo polno izzivov in lepih doživetij. Obisk kmetije v mesecu maju je še

danes nepozaben. Skupina otrok, ki preživlja svoje dni v vele mestu, obdani z betonom in hrupom, se je tesno povezala z naravo. A po lepo doživetem dnevu, se je tudi vedno prijetno vrniti domov. V okviru te tematike so se odvijali nastopi naših osnovnošolcev:

Dve kmečki deklici, Valentina in Tati, sta šli na obisk v mesto. Najprej sta opazile hupo in druge zanimivosti avtomobilov. To so pristrčno zapeli in predstavili naši najmlajši z učiteljicama Marto Petelin in Lucijano Vombergar.

Z občudovanjem sta odkrili hišo mestnih miši, kjer prebivata Milijonka in Miškolino. Tam so trgovine, avtobusi in elegantne gospe, gospodje... ter bogato založena shramba!!!

Otroci 5. in 6. razreda so s prizorčkom predstavili malega Matjažka, ki ga je mama presenetila s telefonskim klicem. V mestu so starši vedno zelo zaposleni...

Vrabcu prvega in drugega razreda so pred strašilom recitali in nato ljubko zapeli "Stari Polde ima kmetijo" v spremstvu gdč. Marije Zupanc Urbančič.

Učenci ge. Silvije Tekavec, iz tretjega in četrtega razreda so z recitacijo vprašali male miške kje stanujejo. Špageta in Drobižek sta povedale, da živijo pod plavim nebom, v bližini gozdov in potočkov. Čeprav je življenje poljskih miš skromno, one znajo biti zelo gostoljubne. Prav danes pričakujejo obisk bratrancev iz mesta. Zato morajo poskrbeti za svež kruh. Urno je prišla na oder skupina najmlajših iz tečaja ABC z gdč. Pavlo Urbančič. Pokazali so nam, kako orjejo, režejo, sejejo in žanjejo, da so potem starejši otroci spekli kruh.

Končno je prišlo do pričakovanega srečanja. Mali miški iz mesta sta prišle na deželo. Bili sta zelo presenečeni nad takšno preprostostjo minimalne hrane. Še internetnega omrežja nista dobile! Meščani po navadi ne sprejmejo tako prekarnega načina življenja. Zato sta

se miški odločili in Špageto povabile v mesto, da bo lahko izkusila boljše življenje, brez pomanjkanja in potreb. Špageta je z veseljem sprejela in vsi trije so se hitro odpravili.

Ko je Špageta prispela v mesto sta jo očarala mestna eleganca in obilje. Še nikoli ni videla toliko hrane skupaj! Vendar je opazila, da v mestu obstajajo ljudje, ki lovijo miši in celo nastavljajo pasti, da jih ujamejo! Tedaj je Špageta v strahu pred smrtno nevarnostjo pobegnila. Srečno se je vrnila v svojo skromno hišo na podeželju in spoznala vrednost varnega in svobodnega življenja.

Medtem, ko se je to dogajalo, sta se Valentina in Tati, ki sta bili na sprehodu po hrupnem in razsvetljenem mestu, vrnili domov. Takoj sta pogled uprli v majhno in pridno čebelico. Učenci gospodične Danice Malovrh so lepo interpretirali poezijo "Ciciban in čebela".

Za konec so vsi skupaj zapeli "Ko si srečen...". Gledalci so se z močnim aplavzom zahvalili za poučen nastop, ki nas vabi k razmisleku o najpomembnejših vrednotah.

Iskreno se zahvalimo vsem učiteljicam, ki so oblikovale in imele na skrbi ta zaključni nastop. Posebno priznanje gre za učiteljico sedmega in osmega razreda, gdč. Ivano Tekavec, ki se prireditve žal ni mogla udeležiti.

V tej praznični noči smo izvedeli tudi za nekaj strašnega, kar se je zgodilo v naši ljubi šoli: knjižničarka, ga. Alenka Belič Fantini je prijavila, da je zmanjkalo nekaj knjig. Prišlo je do sojenja in po analizi dokazov je bila razkrita resnica: nekdo, ki se letos poslavlja, jih je hotel odnesti za spomin... S tem prizorom so se letos hvaležno poslovili naši osmošolci: Marijanca Čop, Sara Modic in Martin Altini. Razredna učiteljica jim je poslala spodbudne besede, v katerih je izrazila, da "svet vas močno potrebuje take kot ste: dobrega srca,

poznavalci Jezusovega nauka, pričevalci dobrote. Ostanite med seboj povezani, bodite si dobri prijatelji in obdržite in gojite vrednote krščanske ljubezni in slovenskih korenin. Želimo vam veliko sreče, veliko lepega. Kadar koli boste kaj potrebovali, vedite, da tukaj smo vam na razpolago."

Poslovili smo se tudi od drage družine Grilj, ki odhaja v domovino svojih korenin. Želimo jim naj jih spremlja Božje varstvo na vseh poteh!

Vonj okusne hrane je vsem vzbudil apetit. V prijateljskem pomenku smo se okrepčali. Otroci so prejeli spričevalo in nestrpno čakali prihod sv. Miklavža.

Sladka melodija nam je naznanila, da se bliža Svetnikov prihod. Po ogledu nežnega plesa angelov so nas presenetili kriki hudih hudičev. Sv. Miklavž nas je s prisotnostjo pomiril in razveselil s tako pričakovanim in zasluženim darilom.

Vedno, ko pridemo do konca neke poti, se ozremo nazaj in ugotovimo, da je veliko stvari, za katere moramo biti hvaležni. Najprej Bogu in Mariji Pomagaj, ki nam ohranjata predrago šolo, katere temelje je postavila naša nepozabna gdč. Angelca Klanšek. Tudi Našemu domu, ki nam nudi čudovite prostore za učenje in prijateljstvo! Skupini "Luč in zvok", odboru staršev in pomočnikom. Posebna zahvala gre starim staršem, nenadomestljiv steber mladim rodovom, in mamicam in očkom, ki se trudijo in vztrajajo, da posredujejo vero in ljubezen do slovenskega jezika in kulture. Zahvaljujemo se tudi vsem učiteljicam in voditeljici Balantičeve šole za nesebično delo skozi celo leto.

Pred nami je počitniški oddih. Naj užitek pogovora z družino in prijatelji, branje in igranje v naravi nadomestijo telefonček, računalnik in televizijo. Veselo uživajmo!

Lučka Bergant U.

Baragova šola

V nedeljo, 4. decembra, smo se v domu zbrali učenci in učitelji Baragove šole in se vsi skupaj odpravili proti cerkvi Marije Kraljice. Tam nas je pri vratih že čakal g. Toni Burja, ko nas je pa gdč. Monika zagleda je začela igrati na kitaro. Pri sv. maši smo se zahvalili za šolsko leto, g. Toni nam je pa lepo govoril o spreobrnjenju in o tem, kako živeti za mir in pravičnost, da bomo res dosegli Božje kraljestvo. Kako odpuščati in živeti po Jezusovi poti.

Po maši smo se spet podali do doma in v dvorani malo počakali, da so se otroci lahko preoblekli v črke.

Naprej smo sprejeli zastavi in nato poslovili osmošolca: Agustina Gómez Grbec. Agustín

nam je recital Albrehtovo: »Slovo od šole«. Poezija, ki nam govori o slovesu od šolskih klopi in o vsem, kar se učenci naučijo in za vse življenje ohranijo v duši.

Poslovila sem se kakor vsako leto od vsakega, ki odhaja iz slovenske šole. A besede so za vsakega vedno posebne. Agustina bomo pogrešali zaradi dobrosrčnosti in seveda zaradi izrednega nogometnega talenta. Vedno je bil pripravljen pomagati učiteljem in mlajšim sošolcem. Za otroke odhaja iz šole pravi Lanuški Messi. Želela sem mu uspeh v vsem bodočem študiju in življenju in naj ga Jezus spremlja skozi vso pot.

Vsem drugim učencem sem pa namenila spodbudne besede: naj se učijo tako pridno še naprej in želela doooooolge počitnice z željo, da ne bo preveč drajsanja po telefonč-

ku kakor je naročil škof Jamnik, ki nas je pred kratkim obiskal.

Zahvalila sem se odboru staršev in seveda učiteljski ekipi - če ne bi držali skupaj ne bi dosegli skupnih ciljev.

Takrat so že otroci in črke bili postavljeni za odrom, zastor se je odprl in črka »E« je glasno kričala. Pristopili so še drugi samoglasniki in vsak se je po svoje oglašal: z veseljem, z utrujenostjo, z žalostjo, itd. V to posebno hišo so prišli na obisk trije otroci in želeli sestaviti besede, a so kmalu spoznali, da je to nemo-goče, ker se vsaka črka po svoje oglašča in to nima nobenega pomena. Zato so po telefonu poklicali črko »M«, in tako je tudi ona stopila na oder. A edino, kar so lahko naredili je bilo sklanjati besedo »mama«... Poleg tega je pa nastala tudi huda težava s črko »U«. Črka »U« samo joka, ker ugotovi, da je nepomembna. Črka »M« jo hitro potolaži in skupaj sestavita besedo »UM«. Tako tudi »U« spozna, da je tudi ona uporabna. Po drugem telefonskem klicu pa se pridružijo tudi drugi soglasniki. Vrstijo se en za drugim in samoglasnike potegnejo s seboj, da postanejo neka posebna želja: »Počitnice so tu juhuju«. »U« pa je posebno vesela, ker so jo velikokrat potrebovali. Otroci 5. in 6. razreda so nam pa pripravili prizor, ki nas opozarja na važnost osebnega

razpoloženja do drugih. Zavedamo se, da je dobra volja, nasmeš ali jeza tudi osebna odločitev. Za konec so vsi skupaj zapeli Kekčevo »Dobra volja je najboljša«.

S petjem je bilo predstave konec, ko so vsi skupaj zapeli kako se pripravijo na izlet domovine med počitnicami in »Naj pojejo otroci«.

Posebno praznovanje je tudi bilo Simonov rojstni dan. Zapela je vsa dvorana in mu voščila najlepše želje!

Nato smo se malo posladkali s pecivom in s sokom in se poslovili do naslednjega petka - namen je bil, da se dobimo po nogometu. Mamice so pripravile hrenovke in skupaj smo navijali za Argentino, ki je tisti dan premagala Nizozemsko v svetovnem prvenstvu.

LvS

ZAKLJUČEK SLOVENSkih ŠOL V BUENOS AIRESU

SSTRMB

Zdi se, da smo ga komaj začeli pa smo, ne da bi se zavedali, tudi že zaključili 62. šolsko leto na slovenskem srednješolskem tečaju ravnatelja Marka Bajuka. Čas res hitro teče, v letu 2022 bi pa zgledalo, da še hitreje.

Marca meseca smo začeli normalno šolsko leto v upanju, da ga bomo uspeli tudi lepo zaključiti. Ker je pandemija pustila vsepovsod kakšne posledice, naj bi bil prvi cilj za leto 2022 ponovno ustvariti šolsko vzdušje, osredotočiti se na prvoten smisel naših šol, obuditi ali ohraniti ljubezen do naših slovenskih korenin in razmišljati o novih potrebah današnjega časa.

Profesorji smo dijakom in njihovim staršem predlagali delo v ekipi, ki ima, trdno povezana med seboj, jasne cilje: želimo in hočemo biti dobri ljudje in ponosni Slovenci.

Ko smo meseca novembra ob zaključku pogledali nazaj in pregledali potek pouka in delovanja skozi šolsko leto, smo občutili veselje ob dobro opravljenem delu. Proforski zbor, dijaki in starši smo lahko zadovoljni, da smo namene šolskega leta 2022 uspešno dosegli. Naj nam bo to nagrada in spodbuda za naprej, ko zopet iščemo in si postavljamo nove cilje v prid našim najstnikom.

Seveda pa se nazaj oziramo tudi z iskreno hvaležnostjo. Velika zahvala vsem profesorjem, dijakom in staršem za dragoceni darovani čas sobotnih popoldnevov. Skozi dvajset sobot smo se učili v slovenskem jeziku, poglobili od kod prihajamo, kaj nam je podedovano, kaj se dogaja po svetu, kateri je Božji načrt in kako gledati v bodočnost.

Ob pregledu letošnjega šolskega leta ugo-

tačujemo, da nam je uspelo narediti kar nekaj zanimivih dejavnosti.

- 7. maja smo imeli dan duhovnosti. Vojna je presenetila svet in vsakega izmed nas. Čas in sedanost sta nam bila dana kot prilika, da smo razmišljali kaj je nasilje, svoboda, ljubezen in ponos do lastne domovine, katere podobnosti in različnosti opazimo med slovensko zgodovino in dogajanjem v Ukrajini. S pomočjo mladih animatorjev smo obudili spomine naših starih staršev in spoznali, da je mir skupna odgovornost in da smo vsi poklicani biti povsod orodje miru.

- V istem duhu smo 17. maja obeležili Nacionalni dan spomina na žrtve komunističnega nasilja, datum, ki je globoko povezan z našo begunsko zgodovino.

- 17. septembra je skupina mladih z nami delila bogato doživetje misijonsko izkušnjo v provinci Misiones, na severu Argentine, skupaj z mladimi misijonarji iz Slovenije.

- V soboto, 25. junija, so petošolci, RAST 51, pripravili poslovlilni večer v sklopu dneva državnosti. Pokazali so program, ki so potem predstavili v Sloveniji pod geslom »Dve domovini eno samo srce«.

- 15. oktobra smo izvedli zanimivo bralno delavnico s pomočjo g. Polone Konjedic, ki dela za založbo Malinc in je bila na obisku iz Slovenije.

- Kot priprava na prejem zakramenta svete birme smo meseca avgusta z dijaki 2. in 3. letnika obiskali Cottolengo Don Orione. V soboto, 5. novembra, pa imeli srečanje za starše, botre in birmance. Z lepo besedo in osebno izkušnjo sta nas obogatila slovenska jezuita, patra Miran Žvanut in Marjan Kokalj. V duhu priprave smo z vsemi dijaki navdušeno vadili pesmi, se z njimi spominjali na osebno birmo in čutili da smo del žive Cerkve.

- 11. novembra smo imeli zaključno prireditel. Zahvalno sveto mašo sta darovala patra Miran in Marjan, petje so vodili letošnji abi-

turienti. Dijaki so prejeli spričevala. Nagradili smo najboljše dijake vseh letnikov in tudi tiste, ki skozi niso manjkali k učnim uram. Petošolcem smo podelili diplome, oni pa so se s hvaležnostjo poslovili.

- V nedeljo, 27. novembra, je ljubljanski pomožni škof dr. Anton Jamnik podelil zakrament sv. birme 19 dijakom 2. in 3. letnika. To se je zgodilo prvič na Tečaju potem, ko je Dušnopastirstvo odločilo, da zakrament prejmejo najstniki. Po dveh letih priprave in s pomočjo Svetega Duha smo doživeli krasno izkušnjo!

Želimo poudariti srečanje škofa dr. Antona Jamnika z birmanci, njihovimi starši in botri, v petek, 25. novembra. Gospod škof se je navdušeno pogovarjal z birmanci in ti so mu sproščeno odgovarjali in mu zaupali svoje načrte in želje. Čeprav so malo s strahom pričakovali spraševanje, s katerim bi birmovalec potrdil njihovo versko znanje, so v prijetnem pogovoru zelo samozavestno odgovarjali. Srečanje je bilo sproščeno, istočasno pa globoko in bogato.

Starši, botri in vsi prisotni smo tudi obnovili naše osebno prepričanje, da smo del Cerkve, da ima vsak svoje poslanstvo in da se moramo prepustiti in zaupati Svetemu Duhu, ki nas povezuje, nam pomaga in nas nikoli ne zapusti.

Za nami je čudovito in posebno leto, med katerim smo prejeli obilo božjega blagoslova. Naj nas te milosti spremljajo v prihodnjem letu, da bomo še naprej delali za Božjo slavo in iskali vse dobro za naše mlade, da si pridobijo svobodno in jasno zavest v tem nemirnem sodobnem svetu.

Tatjana Modic in Julka Furlan

RAST 51

Predstavitev Almanaha

Abiturienti Srednješolskega tečaja ravn. Marka Bajuka, Rast 51, smo na zaključni prireditvi predstavili naš Almanah por naslovom: "Pogled nazaj, korak naprej".

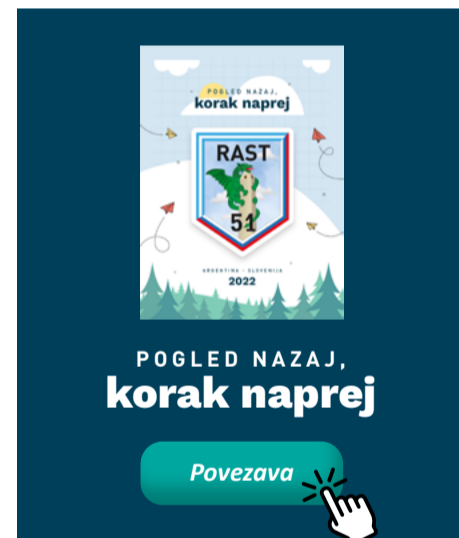
Prof. Lucijana Hribar Podržaj si je zamislila in uredila ta Almanah v obliki intervjuja. V uvodu pravi, da nismo bili abiturienti "samo njegovi pisci temveč tudi njegovi protagonisti" saj "so nam zaupali doživetja svojih otroških in najstniških let in tudi načrte in sanje za prihodnost".

Zahvalimo se vsem, ki so - vsak na svoj način - pripomogli k izdaji našega Almanaha: profesorjem, posebno ge. Lucijani za vso potrpežljivost, našim staršem, vsem, ki so naše spise lektorirali, oblikovalki Leili Erjavac, sponzorjem in Uradu vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu za sofinanciranje.

Vabimo vas, da kliknete na naslednjo [povezavo do Almanaha](#) in se potopite v branje trinajstih spisov, v katerih razkrivamo naša doživetja v preteklosti in tako naredimo korak naprej.

Hvala lepa!

Rast 51

Tečaj "Slovenščina za vse" na Pristavi

Letos smo na Pristavi šteli osmo leta tečaja Slovenščina za vse in vedno z isto odgovornostjo.

Prvič smo se zbrali virtualno, in to vsi skupaj, 26. marca. Učili smo tako: Anka Savelli Gaser višjo raven, virtualno (4 študentke), Andreja Šeme Mele srednjo raven, virtualno in enkrat na mesec v živo (6 študentov) ter Monika Češarek Kenda začetnike (9 študentov) in najstnike (4 študente) v živo na Pristavi.

V soboto, 9. aprila, smo začeli pouk slovensčine, vsaka profesorica s svojo skupino. Poučevale smo z učbeniki Slovenska beseda v živo 1a in 1b, poleg drugih pripomočkov in vaj. Višje skupine zelo rade prevajajo, ker

imajo že veliko besedišča. Nižje skupine pa rade delajo dialoge in dramatizacije. Vsi uporabljamo različne igre, med katerimi so Kahoot, video posnetki in Wordwall (vse to je ostalo od virtualnih srečanj).

Dvakrat smo se pridružili osnovni šoli dr. Franceta Prešerna. Prvič smo prisostvovali slavju slovenskega dneva državnosti v soboto, 25. junija, drugič pa dnevu odprtih vrat v soboto, 10. septembra, ko so vadili znanje slovensčine z igrami, povezanimi s hrano in pijačo (kupovali so, pekli, degustirali, gledali lutke in ugotavljali, katere jedi so zdrave).

V soboto, 24. septembra, smo slavili dan študentov. Na Pristavi smo imeli kuharski

tečaj, tombolo in skupno pristno slovensko kosilo. Vadili smo tudi besedišče s kuhinjskimi predmeti. To je bila tudi lepa priložnost za pogovor.

Meseca septembra se je Anka za vedno vrnila v Slovenijo in šla k sinu Marku. A to ni bila ovira za nadaljevanje učenja slovensčine, saj je vse do konca skrbno poučevala preko Zooma.

Že dva tedna pred Slovenskim dnevom in obletnico Pristave, 22. oktobra, smo sodelovali s pletenjem venca. Za nekatere je bil to prvi stik s slovenskimi navadami in organizacijo tako pomembnega praznika.

Končno smo v soboto, 26. novembra, za ključek šli na izlet v muzej Marjana Gruma v La Boco. Opisal nam je svoje življenje in po-

kazal svoja dela. Rodil se je v Sloveniji, preživel del otroštva in šolanja v taborišču v Avstriji ter končno prišel z družino leta 1949 v Argentino. Nekaj let je živel v bližini Pristave, potem pa je postal umetnik in se leta 1977 preselil v La Boco, blizu znanega Caminito. Prav tam smo imeli tudi skupno kosilo in tako smo se še bolje spoznali.

Na koncu so dobili potrdila tisti študenti, ki so se redno udeleževali na tečaju slovensčine. Zapeli smo pesem Mi se imamo radi in veseli odšli domov. Tako smo začeli z zaslužnimi počitnicami.

MČK

DR. VALENTIN INZKO prejel Veliki zlati častni znak republike Avstrije

V torek, 13. decembra, je generalni sekretar avstrijskega Zunanjega ministrstva Peter Launsky-Tieffenthal predal diplomatu dr. Valentinu Inzku Veliki zlati častni znak republike Avstrije za njegov izjemen diplomatski in življenjski opus. Pred vročitvijo priznanja je

družino Inzko sprejel in ji čestital tudi predsednik Avstrije Alexander Van der Bellen.

Valentin Inzko se je rodil v Celovcu. Njegov oče, Valentin Inzko starejši, je bil znan kulturni in politični predstavnik slovenske manjšine v koroški Avstriji. Valentin mlajši je na Univerzi v Gradcu študiral pravo in filologijo, med letoma 1972 in 1974 je obiskoval Diplomatsko akademijo na Dunaju.

Dr. Valentin Inzko je začel svojo dolgoletno diplomatsko kariero leta 1974. Zastopal je Avstrijo v Beogradu, Pragi in New Yorku. Leta 1996 je bil imenovan za veleposlanika v Bosni in Hercegovini, leta 2005 pa za avstrijskega veleposlanika v Sloveniji. Leta 2009 je bil imenovan za Visokega predstavnika za Bosno in Hercegovino, mesto na katerem se je 12

let prizadeval za mir v tisti regiji.

Dr. Inzko je prejel že mnogo drugih priznanj in nagrad, med drugimi je leta 2015 prejel evropsko Karlovo nagrado, ki jo podeljujejo Sudetski Nemci, leta 2022 pa je prejel Veliko nagrado odličnosti in mojstrstva, ki mu jo je podelilo Društvo ekonomistov Dolenjske in Bele krajine ter prestižno nagrado Mostar Peace Connection za svoje delo visokega predstavnika v BiH, predvsem pa za zakon, ki ga je podpisal proti zanikanju genocida.

Od leta 2010 je dr. Valentin Inzko predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev.

Poročen je s slovensko Argentinko, operno pevko Bernardo Fink Inzko.

Svobodna Slovenija je leta 2020 objavila pogovor z dr. Inzkom ob stoletnici koroškega plebiscita, pogovor lahko preberete na tej povezavi:

svobodnaslovenija.com.ar

V mesecu aprilu je kot predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev skupaj z ostalimi organizacijami koroških Slovencev gostil urednike Svobodne Slovenije pri predstavitvi zbornika "Zdaj gre za Slovenijo!".

Čestitamo dr. Inzku za tako visoko priznanje!

OkrOgle OBLETNICE | Msgr. Janez Hladnik (1902-1965)

Pred 120 leti, 22. decembra 1902, se je na Petkovcu (župnija Rovte) rodil Janez Hladnik, neutrudljivi slovenski izseljenski duhovnik v Argentini, ki je pri argentinskih oblasteh pridobil dovoljenje, da se je v Argentino po drugi svetovni vojni lahko priselilo več kot 6.000 Slovencev. Mnogim je preskrbel tudi službo in nastanitev. Bil je tudi pobudnik ustanovitve »Slovenske vasi« v Lanusu – predmestju Buenos Airesa. Njegovo knjigo »Od Triglava do Andov« je komunistični režim uradno prepovedal.

ŽIVLJENJE JANEZA HLADNIKA

Janez Hladnik se je rodil v številni kmečki družini 22. decembra 1902. Ljudsko šolo je obiskoval v domačem kraju, v nižjo gimnazijo je hodil v Škofjo Loko, višjo gimnazijo je pa obiskoval v škofovih zavodih v Šentvidu nad Ljubljano. Po maturi je vstopil v ljubljansko bogoslovje.

29. junija 1927 je bil posvečen v duhovnika. Njegovo prvo kaplansko mesto je bila Metlika, kjer je sto let prej (1828-1830) deloval kot kaplan svetniški Friderik Baraga, misijonar med ameriškimi indijanci. Iz Metlike je šel za nekaj časa kot dušni pastir Slovencev v Zagrebu, nato se je vrnil v Slovenijo, kjer je bil kaplan v Kostanjevici. Leta 1936 se je odločil za odhod v Argentino, kjer je bil v pomoč duhovniku Jožetu Kastelicu pri dušnem skrbstvu Slovencev ter pri izdajanju ter urejanju revije »Duhovno življenje«. Po Kastelčevi tragični smrti leta 1940 je breme vsega dela padlo na njega samega.

Po drugi svetovni vojni se je zavzel za sprejem in nastanitev slovenskih protikomunističnih beguncev. Poleg dušnega pastirstva se je med rojaki v Argentini ukvarjal tudi s kulturnim in narodnopravnim delom.

Ko je bilo delo za naselitev Slovencev v glavnem opravljeno, je Janez Hladnik sprejel imenovanje za župnika zapuščene župnije sv. Jožefa Pompejskega v delavskem naselju Lanusa. Za storjeno delo ga je pristojni škof v Lomas de Zamoran msgr. Shelln predložil v Vatikan za imenovanje papeževga komornika z naslovom »monsignor«, čast, ki jo je dosegel kot prvi slovenski duhovnik v Argentini.

Zaradi posledic mladostne poškodbe noge je sorazmerno mlad umrl 20. junija 1965.

DELO MSGR. JANEZA HLADNIKA

Delovanje msgr. Janeza Hladnika lahko razdelimo na štiri obdobja: 1. delovanje v Sloveniji in Zagrebu, 2. delo kot izseljenski duhovnik, 3. delo za nastanitev slovenskih beguncev in 4. delo med argentinskimi verniki v fari sv. Jožefa Pompejskega.

• Delovanje v Sloveniji in Zagrebu

Mašniško posvečenje je prejel 29. junija 1927, slovesno novo mašo pa je pel 17. julija v Rovtahu. Ljubljanski škof Anton Bonaventura Jeglič je novomašnika poslal za kaplana v belokranjsko Metliko. Med dobrimi Belokranjci se je Janez zelo lepo počutil. V svojih spominih piše »Duhovnika morda nikjer niso tako cenili kakor v Beli Krajini. Organizirali smo misijon in cerkev je bila nabito polna pri vseh govorih. Dognali smo, da je bilo samo enajst oseb, ki se niso približale in samo 177 ljudi je ostalo brez spovedi in svetega obhajila«.

Proti koncu leta 1933 je Hladnik postal »duhovni oskrbnik« okoli 10.000 Slovencev, ki so živeli v Zagrebu. V Zagrebu je Hladnik organiziral slovensko službo božjo pri cerkvi sv. Roka, kjer je nedeljo za nedeljo zbiral na stotine slovenskih ljudi, ne le k molitvi, ampak tudi k razgovoru. Organiziral je akademike in kulturno delo. Ko je organizacija slovenskega dušnopastirstva v Zagrebu že dobro stekla, je prepustil to delo drugemu duhovniku in se za kratek čas vrnil v Slovenijo. Ljubljanski škof ga je namestil v Kostanjevico na Krki, da je bil blizu Zagreba in lahko svetoval in pomagal g. Jožetu Gregoriču, ki je v Zagrebu nasledil Hladnika.

Julija 1935 je Hladnik bil na duhovnih vajah in se mu je znova porodila misel na odhod v Argentino. Stopil je pred škofa Rožmana in mu rekel: »Prevzvišeni, ne bi hotel da postanem žrtev pustolovskih sanj, a tudi ne bi hotel, da mi ostane očitek, da sem se izmaknil rokam božje Previdnosti. Že dolgo se mi vsiljuje misel na Argentino. Zaradi bolezni sem jo enkrat že pokopal. Toda sedaj, na duhovnih vajah, je spet tako vsiljivo stopila predme, da ne morem mimo nje, ne da vas vprašam za svet. Kaj se vam zdi, ali naj grem ali naj te sanje dokončno pokopljem?« Škof Rožman mu je odgovoril: »Gospod Janez: pojdite! Bil sem v Severni Ameriki in videl, da je duhovnik našim ljudem v tujini nujno potreben. Doma ne bo nihče umrl brez Boga, če ne bo sam tako hotel; če pa vi greste med izseljence, boste tam marsikomu odprli vrata, ki bi mu jih drugače nihče drugi ne mogli. Kar pripravite se! Gospod Kastelic vedno priganja, naj še koga najdem. Vas je poslala božja Previdnost. Pojdite!«

• Delo kot izseljenski duhovnik

Hladnik je našel v Argentini dve skupini slovenskih ljudi. Prva skupina so bili tisti, ki so jih obupne gospodarske razmere v letih znane gospodarske krize pognale po svetu: nekatere v Francijo in Holandijo, nekatere v Kanado (ZDA niso sprejele nikogar več), nekateri pa so se napotili v neznano Argentino, ki pa je takrat tudi preživljala gospodarsko krizo, in kjer skoro ni bilo dobiti dela in je bilo tudi slabo plačano. Druga skupina pa so bili tisoči naših primorskih rojakov, ki jim je italijanski fašizem onemogočil življenje. Ti naši rojaki so morali prestati ves križev pot neorganizirane emigracije, iskati strehe in dela kjerkoli. Polagoma so se gospodarske razmere uredile, možnost dela in zaslužka je bila vedno ugodnejša in tako se je polagoma velika večina slovenskih naseljencev naselila v okolici Buenos Airesa, pa vendar dostikrat tako oddaljeni eden od drugega, da je bilo treba ure dolgo

potovati, da so se kdaj sešli. Velik del primorskih naseljencev je bil versko mlačen. Deloma je bil vzrok tej mlačnosti okolje, v katerem so živeli, deloma pa neka zagrenjenost, ki so jo prinesli od doma. G. Kastelic je kmalu uvidel, da je najboljši stik s slovenskim življenjem tiskana beseda. Ustanovil je Duhovno življenje, od začetka zamišljeno kot revija, ki bo pomagala ohranjati slovensko narodno zavest in krščanske moralne vrednote. Pisal je veliko sam, prve čase je plačeval sam, iskal sodelavcev v domovini in denarnih podpor vsehovsod. Hladnik mu je pri delu za revijo pomagal, saj je brez dvoma znal ceniti veljavo tiskane besede. Zavedal pa se je tudi, da živa beseda še vedno več velja. In tako je začel pot osebnega stika. Obiskovati je začel družino za družino, v glavnem mestu, v okolici, v Rosariu, Cordobi, Mendoza, po Pampi. S skupino požrtvovalnih rojakov, ki mu je stala ob strani, je začel iskati naslove slovenskih rojakov. Začeli so obiski po krajih, ki so bili skoro nedostopni, po predmestjih, kjer je duhovska črna »sotana« (talar) sprožila plaz psov in kamenja, ob urah, ko bodo ljudje doma, v skopem času, ko bo mogoče zapustiti uradno službeno mesto farnega kaplana. Gospod Janez je kmalu prišel na glas, da je »el cura que está siempre en la calle« (duhovnik, ki je vedno na cesti), da je »el cura con la cartera« (duhovnik z aktovko). Ta njegova aktovka je bila sestavni del njegove pojave, polna delovnega orodja: šop zadnje številke Duhovnega življenja, seznam dolžnikov za list, naslovi, kjer bi jo morda le naročili, debel zvezek stanovanjskih naslovov, vozni redi vlakov, omnibusov, tramvajev, kolektivov in vseh kombinacij za hitro in ceneno premikanje iz kraja v kraj. Njegovi obiski niso končali pri zadnji postaji kolektiva. Šel je za rojaki ven, širom te ogromne dežele, naredil, če treba, dan dolgo pot, da je lahko obiskal slovensko družino, ki je odtrgana od vsega domačega najbolj potrebovala prijateljske in odkrite besede. V glavnem mestu je organiziral slovensko službo božjo in popoldanske pobožnosti, kjer je vedno porabil priložnost, da je rekel pred cerkvijo dobro besedo, ki ni bila pridiga, ampak kramljanje o vsem, kar je

Gospod Janez je kmalu prišel na glas, da je »el cura que está siempre en la calle« (duhovnik, ki je vedno na cesti), da je »el cura con la cartera« (duhovnik z aktovko). Ta njegova aktovka je bila sestavni del njegove pojave, polna delovnega orodja.

Janez Hladnik na dan svoje nove maše
v krogu svojih domačih

ljudi zanimalo ali jih težilo. S posebno ljubeznijo se je zavzel za številno skupino prekmurških rojakov, ki so se tu zaradi svojih posebnosti čutili najbolj osamljene. V Avellanedi, kjer je bilo Prekmurcev največ, jim je skozi dolga leta vsako nedeljo maševal in z njimi po maši ostal v ljubeznivem razgovoru.

Po tragični smrti g. Kastelica na Aconcagui leta 1940 je vse dušnopastirsko delo padlo na Hladnikove rame. Kmalu nato je prišla tragedija nad našo domovino in z njo nova odgovornost zanj.

• Delo za sprejem in nastanitev slovenskih beguncev

Msgr. Hladnik je v Koledarju Svobodne Slovenije leta 1949 svoje delo za nastanitev slovenskih beguncev tako opisal:

»Že l. 1944 mi je pisal č. g. Gabrovšek, da moramo misliti na nekaj tisočev Slovencev, ki bodo v slučaju Titove zmage begunci, če se bodo mogli rešiti. Nisem si upal misliti na to, da bi jim iskal mesta v Argentini. Gospodarski pogoji niso bili ugodni. Pač pa sem po prevdarjanju in posvetu s č. g. Mirkom Rijavcem, salezijancem v Ecuadorju iskal način, kako preskrbeti morebitnim beguncem dom v Ecuadorju. Iz tiste bežne misli je nastala bridka resnica. G. Gabrovšek mi je sporočil, da je za vsako ceno treba iskati beguncem novo domovino. Toda kje? Iskal sem stikov v Peruju, bil sem v Chile, poizvedoval v Paraguayu. Povsod je izzvenelo, da ta imigracija ni zaželeno. Edino Bolivija je kazala voljo, in pozneje tudi Ecuador, toda ko smo prišli na konkretne probleme se je vse razblinilo v nič. Pomagajte nam v Argentino! Tako se je glasila formalna prošnja dr. Kreka v marcu l. 1946. Tedaj so se začela moja pota na Dirección de Migraciones in Ministerio de Agricultura. Ljubeznivo me je sprejel generalni ravnatelj in prav po otroško smo snovali načrte za ustanavljanje kolonij z begunci. Toda vse je ostalo pri načrtih. Pač sem dobil nekaterim posameznikom pravico prihoda v Argentino, toda treba je bilo najti način, kako prepeljati vso begunsko družino v Argentino. Tako so minevali meseci. Naročili so mi, naj sestavim odbor, naj naredimo to, naj storimo ono. .. Našel sem šest zaupnih mož, ki so dali svoja imena in tako smo postavili nekaj formalne podlage za vse delo, toda bil je že zopet mesec oktober, ne da bi v resnici prišel en sam naš begunec in ne da bi bil načelno rešen en sam problem. Tedaj sem se zatekel do ministra de Salud Pública dr. Ramona Carillo-a, ki me je že ob drugi priliki prijazno sprejel. Tudi to pot je prisluhnil moji prošnji.

Gospod minister mi je obljubil, da mi bo preskrbel avdienco pri predsedniku republike generalu Peronu. In res! 20. novembra 1946 me je sprejel predsednik republike general Juan D. Perón.

Ni bil najin razgovor dolg. Saj je bil o vsem že obveščen. V kratkih besedah sem mu povedal še sam, za kaj gre, mu izročil pripravljeno spomenico, nato pa je on spregovoril: "Jaz hočem, da ti ljudje pridejo v Argentino. Povejte jim pa, naj svoje stare prepire puste v Evropi."

Nato me je predstavil edekanu in mi naročil, naj nadaljne stvari uredim kar z njim.

Kmalu nato me je minister dr. Carillo spremljal v Dirección de Migraciones, kjer smo formalno uveljavili predloženi "Socialni Odbor"

in sem dobil naročilo, naj predložim prvo listo. Enak odbor pa mora biti ustanovljen tudi v Rimu, ki ga pa mora odobriti tukajšnja Direkcija za imigracijo. Ta odbor bo nosil odgovornost za slehernega prijavitelca. Dal mi je tudi navodila, kako naj se liste prijavitelcev sestavljajo. Toda vedno so se pojavljale zapreke. Izgubila se je pošta, oglašali so se pomisleki, tako, da je prišlo do končnega rezultata šele tedaj, ko sta prišla prva slovenska begunca č. Gg. Košiček in Grčman v Argentino. Tedaj je prišla tudi prva lista s 500 imeni, katere sem po danih navodilih vložil in v treh dneh dobil že tudi rešitev. Upanje je začelo postajati resničnost. Toda kako dolga pot je še bila! Z velikim zadoščenjem sem prejemal iz Rima vesti, da Slovenci dobivajo vizume, toda kaj jim je to hasnilo, ko pa nihče ni imel plačane voznje.

A v isti meri, kot je beguncem rastlo upanje, je nama s Košičkom, ki sva odtlej skupno nosila skrb zanje, rastla zadrega. Začeli so po malem prihajati, toda kam z njimi. Prišel je g. Tone Skubic. Kam naj ga denemo. Poiskali smo mu mesto v nekem zahodu. Spet je prišlo nekaj novih. Spet so morali po enakem delu. Kaj bo, kadar pridejo stotine? Če bi od vsega začetka ne čutil, da Bog naše delo blagoslavlja, bi bilo res brezupno. Tako polni nade so prihajali naši odlični fantje, pa smo jih morali poriniti na neprimerna mesta, čeprav so bili profesorji, glavarji, advokati, inženirji ali karkoli že. Kar bal sem se ladij "Philipa" in "Argentina", ki sta nam nosili prve begunce.

G. Gabrovšek mi je sporočil, da je za vsako ceno treba iskati beguncem novo domovino. Toda kje? Iskal sem stikov v Peruju, bil sem v Chile, poizvedoval v Paraguayu. Povsod je izzvenelo, da ta imigracija ni zaželeno. Edino Bolivija je kazala voljo, in pozneje tudi Ecuador, toda ko smo prišli na konkretne probleme se je vse razblinilo v nič.

Tedaj dobim glas: jutri pride inženir Brodnik z družino. Kam boš z njim? Zares! Kam? Poklical sem zvečer prijatelja in mu potožil svojo skrb. Pa mi je ljubeznivo omenil: "Morda Vam morem biti v pomoč! Slučajno imam prazno hišo, ki jo prodajam. Če se obvežete, da mi jo izročijo prazno tisti dan, ko jo prodam, Vam dam ključ od nje." Arhitekt Aurelio Vargas je bil ta dobri mož, ki mi je nato poslal ključ in naslednje dopoldne, ko sem šel sprejet novodošle, sem kar inženirju Brodniku izročil ključ, vzeli smo taksi in zapeljali smo se kar naravnost v hišo na Avstriji 2703, kjer je od tistega dne nastal slovenski begunski dom v Buenos Airesu. (Danes tiste hiše ni več. So jo že podrl.) Kdo bi mogel reči, da to ni bil očitno prst božji. Prav tisti hip, ko je bilo treba, je bila hiša na razpolago. Prej sem mesece in mesece stikal, kje bi kaj primernega našel, pa je bilo vse zaman. Tedaj mi je pa kar iz nebes samo padlo. Pač očitno, da je moralo biti med begunci mnogo dobrih duš, katerih molitev je predirala oblake. Meseca junija 1947 smo dobili prvo kompaktno skupino. Prišlo je enajst fantov. Hiša na Avstriji je postala mravljnišče. Upeljati smo morali hišni red.

Meseca septembra 1947 dobimo obvestilo: Z ladjo Tucuman pride 33 naših. O, Ti moj Bog, kaj bo pa sedaj! Kam bomo z njimi, tako sva skrbelo z g. Košičkom. Pa kot vselej v odločilnem trenutku, tako je božja Previdnost tudi tedaj poskrbela. Izgubil sem ves dan s praznimi poti. Iskal sem opore pri vseh zna-

nih veljavnih možeh, toda nihče ni imel tiste veljave, da bi mi mogel zagotoviti prostor za 33 brezdomcev. Zadnje upanje je bil g. Ferrari Zamudio, tajnik komiteja za sprejem imigrantov. Ugodil je moji prošnji, da bi Slovenci smeli prve dni po prihodu v Argentino uživati ugodnosti in migrantskega hotela. Čez to hišo nekateri radi pogodrnjajo, pa so vendar neprecenljive usluge, ki so jih doslej dobili tisoči slovenskih beguncev, ki so tam dobili za prve tedne stanovanje, hrano, dokumente in mnogi tudi delo.

Delo z begunci pa je vse bolj naraščalo. Poleg skrbi za tiste, ki imajo še priti, so bile vsak dan večje potrebe teh, ki so že bili tu in posebno skrb, kam z njimi. Problem stanovanj in namestitve je postal še bolj pereč, čeprav je postajala tudi pomoč starih Slovencev vsak dan izdatnejša. Med tem je pa tudi Peronova vlada od besed začela prehajati na dejanja. Oblast je sicer odklanjala prevzem prevoza naših beguncev, pač pa nam je nudila zaposlitev. Tako je od prve skupine, ki je bila znatnejša (ladja Tucuman), zaprosil minister de Obras Publicas nekaj delavcev za Ezeizo. Fantje so napravili odličen vtis, ker so bili disciplinirani in pridni za delo, kar je odprlo pot nadaljnim, tako da so naslednji prišleci našli že pripravljene službe, v kolikor so bili samci. Vse do novembra 1947 sva nosila odgovornost za vse z g. Košičkom. Tedaj je začel delovati Klub slovenskih beguncev."

Janez Hladnik je bil tudi pobudnik ustanovitve »Slovenske vasi« v predmestju Buenos Airesa. V Knjigi »Od Triglava do Andov« lepo opiše svojo zamisel in delo: »Ljudje so dobili delo v Buenos Airesu in okolici. Treba je bilo torej misliti na lastne domove. Nekateri so se kar lotili tega in se začeli naseljevati zlasti okrog kraja San Justo. Imeli so pač denar. Toda kje naj ga vzame oče številne družine, ki je vse sproti porabila? Potrebno je bilo zato misliti na kako zemljo za skupno naselitev. Vedno sem imel v ta namen obrnjen pogled v Lanús, kjer je bila zemlja najcenejša. Gledal sem že malo dalje doli od tramvaja št. 53, a zemlja ni bila za to, ker ni imela užitne vode. Pa pride neki dan brat Nace k meni in pravi: »Janez, tista zemlja onstran ulice Guido Spano v Lanúsu je na prodaj. Bo dražba.« Takoj obvestim našo javnost. Naslednje nedeljo popoldne gremo, kakih 20 mož, na ogled. Toda skrbelo nas je, odkod dobiti denar, potreben za dražbo. Zemlje je bilo namreč čez štiri hektarje, kar bi utegnilo znesti 400000 pesov. Desetino tega zneska je bilo treba spraviti skupaj že do četrtega. Pa gremo še enkrat do oglasne deske, na kateri je bila napovedana dražba in najdemo dopisano na svoje presenečenje, da je dražba preložena za štirinajst dni zaradi časniške stavke in nezadostne objave. Pri manjkovalo mi je 10000 pesov, ki sem jih pa drugi dan že imel in tako je bila sklenjena kupčija za prvi del Slovenske vasi. Prav tisti dan, 30. marca 1949 je bil pokopan moj bratranec Jože Hladnik. Nisem mu mogel izkazati zadnje ljubezni, ker sem moral iti na dražbo. Prejšnje popoldne ga pa nismo mogli pokopati, ker je tako strašno lilo, da ni bilo mogoče skopati groba v Lomas de Zamori, prav v bližini novo kupljene zemlje. Tako je bil prav tisti dan prvi

Cerkev sv. Jožefa Pompejskega

Slovenec zakopan na pokopališču, kamor naj bi mu sledila nadaljnja vrsta odpoklicanih. Pol leta kasneje sem dokupil še osem hektarjev po ceni 8 pesov na kvadratni meter. Nato smo zemljo razdelili v gradbišča. Kmalu so začeli rasti slovenski domovi na tisti zemlji. Prenekateri družina, ki bi nemara nikdar ne prišla do lastnega doma, si ga je zgradila brez posebnih težav. Zemljo so dobili vsi petkrat ceneje kot so jo plačali drugi tam okoli. Nihče ni imel nobenih težav za lastninsko pravico in tudi ne z odplačevanjem. Takoj naslednje nedeljo smo spet zbirali zainteresirane in že zložili tudi denar, ki je znesel 30.000 pesov. Napovedanega dne sem šel na dražbo. V mojem imenu je govoril argentinski prijatelj, ki se je na to razumel in je kupil zemljišče po 7,90 pesov kvadratni meter. Obenem pa je bila kupljena zemlja tudi za skupne javne potrebe v celoti čez 9000 kv. metrov za igrišče in bodoči slovenski dom. Najtežji problem pa je bila odobritev parcelacije, ki jo je po posredovanju tedanjega predsednika občinskega sveta Rufina Ponzanettija občina odobrila. Rešil nas je Ponzanetti velikih skrbi in nepotrebnih stroškov. 18. oktobra 1952 je bila razdelitev podpisana, nakar so vsi dobili lastninsko pismo.«

Janez Hladnik je bil tudi pobudnik ustanovitve »Slovenske vasi« v predmestju Buenos Airesa. V Knjigi »Od Triglava do Andov« lepo opiše svojo zamisel in delo: »Ljudje so dobili delo v Buenos Airesu in okolici. Treba je bilo torej misliti na lastne domove.

• Delo med argentinskimi verniki v fari sv. Jožefa Pompejskega

Ko je bilo delo za naselitev slovenskih ljudi po drugi svetovni vojni v glavnem opravljeno, je Hladnik zamenjal svoje kaplansko mesto v buenosaireški župniji svete Roze z imenovanjem za župnika zapuščene, prostrane župnije sv. Jožefa Pompejskega v delavskem naselju Lanusa. Ko je prevzel faro, je bila še tako raztegnjena v pampoj in ponekod brez cest, da je mogel obiskovati svoje vernike po razkropljenih naseljih samo s konjem. Ljudje so ga vzljubili in ga imenovali »cura gauchos« — gavčevski župnik. Tudi v tej fari je začel s pionirskim delom. Najprej je uredil svetišče, zatem se pa ves posvetil mladini. V svojo faro je povabil slovenske šolske sestre ter jim zaupal vodstvo farne šole. Da je mladino pritegnil na farno življenje in jo odtegnil kvarnemu vplivu ulice, je preskrbel v farni dvorani tudi za kino predstave. Obisk vernikov pri mašah se je tako povečal, da je postala stara cerkev že premajhna. Zato je začel graditi novo, mnogo večjo. Da je ljudem omogočil obiskovanje službe božje v svoji prostrani fari, je ustanovil tudi podružnico Carazo, ki je potem postala samostojna fara. Prav tako podružnico Fiorito. Pa tudi vikarija slovenskih lazaristov v Slovenski vasi je bila njegovo delo.

Nedvomno je bil msgr. Janez Hladnik eden velikih stebrov slovenske skupnosti v Argentini. Slovenci mu moramo biti večno hvaležni.

Pripravil: Jože Jan

Viri:

- Svobodna Slovenija
- Zbornik Svobodne Slovenije
- Ognjišče
- Wikipedia
- Obrazi slovenskih pokrajin
- Slovenska biografija
- Zupnija.rovte.eu

ODMEVI | *Ob obeležitvi 60. obletnice otvoritve Drugega vaticanskega koncila.*

DRUGI VATIKANSKI KONCIL - GA RES ŠE NI KONEC?

Potrebno je pojasniti, da je ta članek refleksija laika, ki zaprepadeno opazuje sedanost naše Cerkve in skuša zgolj utemeljiti spremembe, ki so se zgodile v pokoncilskem času.

Nihče ne more zanikati, da je Cerkev v kratkem času doživela zelo veliko spremembo od drugega vaticanskega koncila. Veliko je bilo povedanega o koncilu, vendar je bilo malo poglobitve v temo in očitno pravi obseg DVK ni bil nikoli popolnoma razjasnjen. Priča smo veliki revoluciji za zaprtimi vrati, ki je, kar se težko zanika, povzročila globoke delitve. Danes gledamo naše pastirje, kako si nasprotujejo, in vsak to opravičuje s sklicevanjem k zvestobi Cerkvi. Človek se torej upravičeno vpraša, kako si razlagati, kar je Jezus molil v Jn 17,20-24. Zdi se, da nismo eno in smo neposlušni do Gospoda, saj »kdor z menoj ne zbira, raztresa.« (Mt 12,30). Medtem pa katoliška čreda zmedeno opazuje, kako se je izgubila trdnost, ki so jo prej priznavali celo njeni sovražniki: »Intelektualna značilnost Cerkve je v bistvu nefleksibilna strogost s katero se koncepti in vrednostne sodbe obravnavajo kot utrjeni, kot večni« (Nietzsche).

Ker se v tem članku ni mogoče poglobiti v zelo sporne podrobnosti, ki so povzročile razdor med člani naše Cerkve, bo treba na kratko omeniti nekaj najpomembnejših dokumentov in dejstev, zaradi katerih je današnja Cerkev tako drugačna od tiste, ki je obstajala do pred koncilom. Govorimo o Cerkvi, ali bolje rečeno o trenutnih prelatah, ki se je odločila vztrajno posvečati pozornost svetlu, pri čemer daje oprijemljiva znamenja, da je prenehala uporabljati svoje večne zaklade, in pustila 19 preteklih stoletij učenja in tradicije v ozadju.

Prvi sadovi niso bili dobri, kot smo izvedeli v Mt 7,16-22. Vendar je po nekaj letih sveti Pavel VI že rekel: »Pričakovali smo cvetočo pomlad, prišla pa je ostra zima«: 50.000 duhovnikov in redovnikov je v naslednjih letih po koncilu opustilo redove in začelo se je opazno praznjenje cerkva.

Potrebno je začeti z omembo otvoritvenega sporočila papeža Janeza XXIII, 11. oktobra 1962: »po treh letih priprav, posvečenih širšemu in poglobljenemu pregledu sodobnih pogojev vere in verske prakse« želimo Cerkveno učiteljstvo »na izjemnem način predstaviti vsem ljudem našega časa, upoštevajoč odklone, zahteve in okoliščine sodobnega časa«. Svari nas pred »ljudmi, ki v sodobnem času ne vidijo drugega kot sprenevedanje in propad« in ne vidijo, da »nas v sedanjem zgodovinskem trenutku Previdnost vodi k novemu redu človeških odnosov«, pri čemer poudarja, da »se je treba ozirati na sedanosti, na nove razmere in oblike življenja, ki so vneseni v sedanji svet«, in da torej »krščanski in katoliški duh vsega sveta pričakuje korak naprej k doktrinarnemu prodoru in oblikovanju vesti, ki je v popolnejšem ujemanju z zvestobo pristni doktrini, jo preučuje in razkriva skozi oblike raziskovanja in literarne formule moderne misli«, da bi »prišli naproti trenutnim potrebam«.

Med pastoralnim ciljem Koncila, ki ni bil doktrinaren, najdemo nejasen namen sprave »starega z novim«, s poudarjeno posvetno nujnostjo in globoko antropološko motivacijo. Prvo vprašanje, ki si ga lahko tukaj zastavimo, glede na rezultate, je ali je ta duhovščina res prav razumela, kaj pomeni »postaviti človeka, da posodobi Kristusovo Cerkev«, vedoč, da sodobna misel ne bo nikoli sprejela absolutnih resnic Razodetja in glede na stalno nevarnost namere hudiča, ki nam je že od časov Adama in Eve vedno

želel vzeti pogled na Boga in ga usmeriti na človeka. Lahko bi pričakovali, da bi morali ti cerkveni očetje upoštevati te previdnostne ukrepe, preden so se lotili dela.

Tukaj se lahko tudi vprašamo, kakšno mero oblasti ima človek nad Kristusovo Cerkvijo. Vemo, da je Cerkev ustanovil Kristus, On je vrhovni pastir (Jn 10,11), zato je Cerkev po njem sveta in jo je zaupal človeku (Mt 16,18), da bi lahko sledila Njegovemu strogemu naročilu (Jn 21,15) »pasi moje ovce«.

Modernistični nameni niso nekaj novega, saj je sveti papež Pij X. v svoji encikliki Pascendi že leta 1907 obsodil modernizem: ...«veliko število katoliških laikov in, kar je še bolj obžalovanja vredno, celo duhovnikov, ki pod pretvezo ljubezni do Cerkve, popolnoma brez resnega filozofskega in teološkega znanja in, nasprotno, do kosti prepojeni s strupenimi zmotami, črpani od spisov nasprotnikov katolicizma, samo sebe predstavljajo, brez vsakršne skromnosti, kot obnovitelji Cerkve in pogumno udarjajo po vsem, kar je najsvetejšega v delu Jezusa Kristusa ...«, leta kasneje pa je vztrajal: »želja po spravi vere s sodobnim duhom vodi v oslabitev in izgubo vere.«

Poglejmo tudi, kaj nam pravi sveti papež Janez Pavel II. v svoji okrožnici Redemptoris Missio »Drugi vaticanski koncil je imel namen prenoviti življenje in delovanje Cerkve v skladu s potrebami sodobnega sveta« ... in »Sveti Duh je tisti, ki spodbuja oznanjevanje velikih božjih del«... in »Sveti Duh prebiva v Cerkvi, jo oživlja s svojimi darovi in karizmami, jo posvečuje, vodi in neprenehoma prenavlja«.

Z ozirom na te besede dobrega namena, verniki, ki spoštljivo gledamo na to sedanost Cerkve, se upravičeno sprašujemo, ali je bil koncil ali Sveti Duh tisti, ki je tako hitro »prenovil« Kristusovo Cerkev. Po prvem skromnem pogledu na preteklih 19 stoletij lahko ugotovimo, da Sveti Duh še nikoli ni spodbujal tako velikih sprememb, s tako hitrostjo. Lahko se tudi vprašamo, če Sveto pismo, ki se skozi stoletja ne spreminja, ker je božje razodetje človeku vseh časov, zakaj nam je moral Sveti Duh pomagati na tako poseben način, prav nam, sodobnemu človeku v stiski, ker smo, kot kaže, tako zelo drugačni od vseh prejšnjih? Tukaj je dobro imeti v mislih, da je Sveti Duh poslan samo tistim, ki so mu poslušni (Apd 5,32).

Komaj osem mesecev po zaključku drugega vaticanskega koncila je kardinal Ottaviani, tajnik Svete kongregacije Svetega urada v Rimski kuriji, v pismu predsednikom škofovskih konferenc zapisal, da opozarja na zlorabe pri razlagi koncilskih odlokov:

»Hierarhija ima pravico in dolžnost spremljati, usmerjati in pospeševati gibanje za prenavo, ki ga je sprožil koncil, tako da se koncilski dokumenti in odloki pravilno razlagajo in udejanjajo ob ohranjanju njihovih namer.«

Vendar je žal tako, da prihajajo z različnih koncev neprijetne novice o zlorabah pri razlagi koncilске nauka, pa tudi nenavadna in drzna mnenja, ki vznemirjajo duha mnogih vernikov.

Pohvaliti je potrebno prizadevanja in pobude za globlje raziskovanje resnice; vendar je iz dokumentov, ki jih je preučila ta sveta kongregacija, razvidno, da se v nemalo stavkih zdi, da so bile prekoračene meje preprostega mnenja ali hipoteze in da so bili prizadeti dogma in temelji vere. Potrebno je opozoriti na nekatere od teh stavkov in napak, da služijo kot primer, kot je navedeno v poročilih strokovnjakov:

1. Najprej je tu samo Sveto razodetje: nekateri se zatekajo k Svetemu pismu in pristočno puščajo tradicijo ob strani ...

2. Glede doktrine vere je rečeno, da so dogmatske formule podvržene zgodovinskemu razvoju, do te mere, ko se njihov objektivni pomen spremeni.

3. Običajno cerkveno učiteljstvo, zlasti papežev, je včasih pozabljeno in zaničevano do te mere, da je tako rekoč zreducirano na področje mnenj ...

4. Nekateri težko prepoznajo objektivno, absolutno, trdno in nespremenljivo resnico in vse podvržejo nekemu relativizmu ...

5. Prav tako so v teološki razpravi o zakramentih nekateri elementi bodisi prezrti bodisi premalo upoštevani, zlasti glede Svete Evharistije ...

6. Glede zakramenta pokore nekateri pre malo izražajo spravo z užaljenim Bogom...

7. Ne manjka takih, ki prezirajo nauk tridentinskega koncila o izvirnem grehu...

8. Tudi napake na področju moralne teologije niso manjše. Nekateri ne sprejemajo navedenega prava in potrjujejo legitimost tako imenovane situacijske morale. Širijo se škodljiva mnenja o morali in odgovornosti pri temah, ki se dotikajo spolnosti in zakona.

9. V skladu z duhom koncilskega odloka o ekumenizmu so pozdravljene pobude za spodbujanje ljubezni do ločenih bratov in njihovo privabljanje k edinosti Cerkve, vendar obžaluje, da si nekateri koncilski odlok razlagajo po svoje in se ukvarjajo z ekumenizmom, ki je v nasprotju z resnico vere in edinostjo Cerkve in je naklonjeno nevarnemu pacifizmu in ravnodušnosti, ki je koncilskemu umu popolnoma tuj.«

Tukaj vidimo učinke kontroverznega »Duha koncila«, ki je bil tolikokrat omenjen a nikoli dobro opredeljen; izraz, ki ga gotovo nikoli ne bi smeli uporabiti, ker ni resen. Upravičeno lahko mislimo, da če bi bili dokumenti jasni v svoji zdravi doktrini, skladni z učiteljstvom in tradicijo, ne bi bilo pri nobenem prelata, ki je šel skozi semenišče, toliko napačnih razlag. Če se cerkveni dokument razlaga v »Duhu« in ne v natančnosti njegovih stavkov, je to zato, ker nedvomno vsebuje dvoumnosti in je to nekaj, kar bi bilo potrebno takrat takoj odpraviti. Danes vemo, da so bile te dvoumnosti posledica pisnega spora med sodobniki in zmernimi, po številnih popravkih in dopolnitvah. Zato, kot lahko sklepamo, ni bilo soglasja za naknadne poprave. Tukaj se lahko upravičeno vprašamo: če ta vprašanja niso bila pravočasno odpravljena, kako lahko pričakujemo, da bo imel drugi vaticanski koncil magistralno vrednost, ki jo zahteva?

Mnogo let po drugem vaticanskem koncilu se duhovnik Francisco A. Castro Pérez, doktor dogmatske teologije, trudi pojasniti koncil z besedami: »Drugi vaticanski koncil je prvi koncil, ki obravnava krščansko antropologijo v vsej njeni širini. Glede pravilne razlage drugega vaticanskega koncila velja spomniti na sklepe skupščine škofovske sinode iz leta 1985, kakor tudi na dragocene navedbe Benedikta XVI. v njegovem nagovoru kuriji 22. decembra 2005: Koncil mora biti interpretiran kot ključ do reforme v kontinuiteti, potrebno je biti pozoren na povezavo med dokumenti in izpostaviti aktualne izzive Cerkve in družbe,

pri čemer je potrebno znati videti komplementarnost med doktrinarnimi in pastoralnimi vidiki; Po drugi strani pa koncil ne smemo brati kot prelom s tradicijo, niti duh ne sme biti v nasprotju z besedili dokumentov».

Preprost laik se lahko potem vpraša, zakaj so morali na novo razlagati, kaj drugi vaticanski koncil v resnici pomeni, kot da bi bili njegovi dokumenti moderna slika, ki potrebuje slikarjevo naknadno razlago, da lahko vsi uživamo v njegovi umetnosti.

Preprost laik, ki ne more razumeti, zakaj toliko nepredvidenih sprememb, se lahko vpraša, ali so to spremembe, ki jih je drugi vaticanski koncil predvidel ali ne. Če so, zakaj se moramo zateči k naknadnim razlagam in pojasnilom, in če niso, zakaj ni bilo potrebne odziva, takoj ko so bila opažena neželena odstopanja? Z drugimi besedami, zakaj ni bil uporabljen kanon 23-28 cerkvenega prava?

Posledice so vodile svetega Pavla VI. k temu, da je leta 1972 rekel: »skozi neko razpoko je Satanov dim vstopil v Božjo hišo«. Sporno je tudi vprašanje ekumenizma in verske svobode. Velik del današnjih prelatoj jo sprejema kot način bratstva, na enakopravni ravni z drugimi verskimi prepričanji, in tako širi že obsojeno versko ravnodušnost (Ez 3, 17-19), ki je neposlušeno našemu Gospodu (Mt 28,19-20). Sprašujemo se, če so ti prelati dosledni s tem, kaj je sveti Frančišek Asiški govoril s sultanom Al Kamilom, s katerim se ni šel bratiti, ampak da bi mu prinesel Evangelij.

Zaradi tolikih stranpoti in vprašanj, ki so daleč od izvirnega zdravega nauka, se človek sprašuje, zakaj nam današnja hierarhija Cerkve sporoča nekaj tako vprašljivega kot je: »kdor ne sledi drugemu vaticanskemu koncilu, ni s Cerkvijo«, ko pa opažamo, da gre za dialektiko, ki ni samo dvomljiva, ampak tudi zavajajoča.

Čutimo potrebo, da znova zadihamo čist in preprost katoliški zrak. Pisatelj G. K. Chesterton je že dolgo pred drugim vaticanskim koncilom zapisal: »Nočemo Cerkve, ki se spreminja s svetom, želimo Cerkev, ki spreminja svet.«

V vse bolj poganskem svetu čutimo, da lahko brez strahu, da bi se zmotili, zavrtnemo sodobne, protislovne pastoralne formule in se vrnemo k jasni katehezi in pastoralni, kot je to storil sv. Janez Marija Vianney, zavetnik duhovnikov: vrniti se k poučevanju bogastva zakramentov, prenehati z osredotočanjem na človeka in postaviti Boga nazaj na njegovo sveto mesto češčenja, vrniti se k pogovoru o grehih, pokori, zahrbtnosti hudiča in resni kazni pekla; neprijetne realnosti za sodobni okus, kot že vemo, a jim moramo prisluhniti, saj so bistvene in neodtujljive.

Jože Lenarčič

**ZBORNIK
»ZDAJ GRE
ZA SLOVENIJO!«
NA SPLETU**

»Zdaj gre za Slovenijo!«

KOLEDAR

23. decembra

Koncert božičnih pesmi v farni cerkvi v Ramos Mejii. Vabita MPZ San Justo in Ex-Corde

24. decembra ob 20.00

Božična polnočnica v slovenski cerkvi Marije Pomagaj

24. decembra ob 20.30

Slovenska maša v cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi

25. decembra

• Naš dom San Justo:

ob 8. sv. maša v stolnici, nato božičnica v Domu

• Slomškov dom:

ob 9. sv. maša, nato božičnica in skupni zajtrk

• San Martin:

ob 10. sv. maša, nato božični zajtrk

• Pristava:

ob 10.30 sv. maša, nato božični zajtrk

• Slovenska vas:

ob 9. sv. maša, nato božični zajtrk

• Carapachay:

ob 11.30 božična sv. maša

31. decembra

Silvestrovanje na Pristavi

Slomškov dom in Naš Dom San Justo vabita na

BOŽIČNI
KONCERT

Sodelujeta
Pevski zbor Ex Corde
MPZ San Justo
Pevovodja Diego Alfredo Perez

V petek
23. decembra
ob 20.30 uri.

Parroquia Nuestra Señora del Carmen
Alvarez Jonte 77 Ramos Mejia
Buenos Aires, Argentina

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”

“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

PRVAKI

Argentina je novi – že tretjič – svetovni prvak v nogometu! V neverjetno dramatičnem finalu svetovnega prvenstva je Argentina premagala Francijo. 50 milijonov Argentinec je spremljalo in trpelo na poti do zmage. »Vedel sem, da mi bo Bog dal pokal, občutek sem imel, da bo tako. Zdaj uživam. Zelo smo trpeli ampak nam je uspelo. Komaj čakam, da pridemo v Argentino in vidimo, kako noro bo. To je prvenstvo, ki sem ga sanjal in pričakoval vse življenje,« je izjavil Lionel Messi, najboljši igralec mundiala (za nekatere celo najboljši nogometaš vseh časov).

Po neverjetni tekmi je nastopil čas za veselo praznovanje. Že v nedeljo je več kot milijon navijačev praznovalo pri obelisku v buenisaireškem centru. Tudi v Sloveniji smo se Argentinci zbrali pri Prešernu v Ljubljani. Skoraj pet milijonov Argentinec pa se je v terek znova zbralo na buenisaireških cestah, da bi pozdravili junake na slavnostni paradi. Zaradi kaosa so organizatorji morali slavje skrajšati in nogometaše evakuirati s helikopterji. Veselje in praznovanje pa se je

nadaljevalo pozno v noč.

Kaj nam o prvakah govorijo pregovori in prvaki sami?

• Če ne tvegaš, ne uspeš.

(italijanski pregovor)

• Prvaki se ne naredijo v telovadnici. Prvaki se naredijo iz nečesa, kar je v njih – iz želje, sanj, vizije.

(Muhammad Ali, boksarska legenda)

• Vsako leto si prizadevam zrasti kot igralec, poskušam izboljšati svojo igro na vse možne načine. (Lionel Messi)

• Težko je premagati osebo, ki se nikdar ne vda. (Babe Ruth, ameriški igralec bejbola)

• Za uresničitev svojih sanj se moraš boriti. Za to se moraš žrtvovati in trdo delati. (Lionel Messi)

• Prvaki so tisti, ki težave spremenijo v priložnosti. (Ijudski pregovor)

• Seveda je lepo zmagati. Toda če se v živ-

ljenju nameravaš nečesa lotiti, je skrivnost v tem, da se naučiš izgubljeni. Nihče ne ostane nepremagan ves čas. Če se lahko pobereš po hudem porazu in nadaljuješ, boš nekega dne prvak.

(Wilma Rudolph, ameriška atletinja in olimpijska prvakinja)

• Jaz nisem bog. Bog mi je dal talent, jaz se samo trudim, da ga razvijam. (Lionel Messi)

• S talentom zmagáš eno igro. S timskim delom in inteligenco pa zmagáš prvenstvo. (Michael Jordan, ameriški košarkar)

• Sprejeti moraš dejstvo, da ne moreš ves čas zmagovati. (Lionel Messi)

• Moj najdragocenejši pokal je srečanje z Jezusom. (Vitor Borba Ferreira – »Rivaldo«, brazilski nogometaš)

• Ne boš znal zmagati dokler se ne naučiš izgubiti. (španski pregovor)

Izbral: Jože Jan

Na božično noč,
24. decembra, ob **19.30 uri**
bo v Slovenski cerkvi Marije Pomagaj
med molitvijo rožnega venca
priložnost za sv. spoved.

Ob **20. uri** pa
SLOVENSKA POLNOČNICA
Sveta maša bo za vse žive in rajne
Slovence v Argentini.
Med mašo bo ljudsko petje.
K udeležbi vsi lepo vabljeni!

Ramón L. Falcón 4158, C.A.B.A.

PRAZNIČNA VOŠČILA
Slovincem
IZ ZAMEJSTVA IN SVETA

Naj tudi letošnji december
olepšajo iskrene in srčne
želje Slovincem iz vseh
koncev sveta.

REPUBLICA SLOVENIJA
URAD VLADE RS ZA SLOVENCE V ZAMEJSTVU IN PO SVETU

Vabljeni, da svoje voščilo delite s Slovenci po celem svetu!
Pošljete ga lahko na naslov pr.urad.slovinci@gov.si

SILVESTRO

01 JANUAR | 01:00 URI

Rep. de Eslovenia 1847
Slovenski Dom Pristava, Castelar
\$2000

Svobodno Slovenijo podpirajo

REPUBLICA SLOVENIJA
URAD VLADE ZA SLOVENCE V
ZAMEJSTVU IN PO SVETU

KOPAC S.A.
Fábrica de tubos y envases de cartón

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

Grupo HZ

briganti
PREMIUM LEATHER SHOES

GOLOMAX
SUPERMATORISTA DE OFERTAS

CKC
LABORATORIOS CKC
ARGENTINA S.A.

CA
CONSULTORES
ASOCIADOS

oblak

SVOBODNA SLOVENIJA | Glasilo Slovincem v Argentini

Ustanovitelj Miloš Stare

Lastnik društvo Zedinjena Slovenija

Predsednik Jure Komar

Urednika: Mariana Poznič, Jože Jan

Uredniški odbor: Erika Indihar, Lucijana Hribar, Cecilija Urbančič,
Jože Lenarčič, Miloš Mavrič, Marko Vombergar, Tomaž Žužek

Oblikovanje: Leila Erjavac, Sofi Komar

SVOBODNA SLOVENIJA / ESLOVENIA LI BRE

Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires - Argentina

email svobodna.ba@gmail.com

www.svobodnaslovenija.com.ar

Želimo vam vesel božič in srečno novo leto 2023!

Spet je tu božični čas,
naj odnese vam skrbi,
naj vas novorojeni Jezus blagoslovi.
V novem letu pa to kar si želite podari.

Doživeti božični večer in srečno novo leto želi vsem rojakom po svetu
Društvo Slovenska Pristava

“Slava Bogu na višavah
in na zemlji mir ljudem, ki so Bogu po volji!”
(Lk 2,14)

Slovenski dom v Carapachayu želi vsem članom,
prijateljem in rojakom po svetu blagoslovljene božične praznike
ter srečno, mirno in uspešno novo leto 2023!

V negotovosti sveta hrepenimo
po večni Luči, Kristusu, Upanju,
ki prihaja na svet! Naj nas
vse objame njegova Ljubezen,
da bomo z zaupanjem Vanj -
pogumno in odprtega srca stopali
skozi življenje!

Slomškov dom vam želi
radostne božične praznike in
blagoslovljeno leto 2023!

Svela noč prihaja v duše in domove,
z mirom svet napaja, vžiga upe nove.
Jezuška sprejema moja srečna duša,
nežno ga objema, mir njegov okuša.

BLAGOSLOVLJEN BOŽIČ TER ZDRAVO,
MIRNO IN SREČNO LETO 2023!

SLOVENSKI DOM SAN MARTIN

DRUŠTVO SLOVENSKA VAS

želi vsem članom in sodelavcem
ter vsem rojakom v Argentini,
po svetu in v domovini
vesel Božič in srečno novo leto 2023!

»Rodila bo sina in daj mu ime Jezus, kajti
on bo svoje ljudstvo odrešil grehov.«
Mt 1, 21

Vesele in doživete božične praznike ter
srečno in blagoslovljeno novo leto 2023
vam iskreno želi

Naš dom San Justo

Vesele božične praznike
in srečno novo leto 2023
vam želi

DRUŠTVO SLOVENCEV
V MENDOZI

“Rodil se je pred 2.000 leti in prelomil zgodovino pred in po svojem
rojstvu. In čeprav se človek temu dejstvu upira, samo Njegova moč
in ljubezen lahko napolni svet s pravim miron in veseljem”.

Blagoslovljene Božične praznike in vso srečo v Novem letu
2023 želi vsem prijateljem in znancem po svetu

ZVEZA SLOVENSKIH MATER IN ŽENA
Buenos Aires - Argentina

Sveto noč oznanjajo zvonovi, naše duše dvigajo v nebo.
Praznični ljudje so in domovi, Bogu slavo angeli pojo.
Pojmo slavo Bogu z njimi, božje Dete v jasicah leži.
K vam je iz nebes prišlo po zimi, da ponižnost ljudi uči.

BLAGOSLOVLJEN BOŽIČ TER ZDRAVO,
MIRNO IN SREČNO LETO 2023!
ZVEZA SLOVENSKIH MATER IN ŽENA
-SAN MARTIN-

Blagoslovljene božične praznike
in milosti polno novo leto žele vsem
rojakom v Argentini

DUŠNOPASTIRSKA PISARNA
DUHOVNO ŽIVLJENJE IN OZNANILO
ODBOR ZA SLOVENSKO HIŠO

Vesel in blagoslovljen božič
in srečno novo leto 2023
želi vsem rojakom

SSTRMB

Pred dete se mi poklonimo,
z angeli pojmo mu čast
in srca mu v dar poklonimo,
večno njegova smo last.

(Slavko Mihečič)

Blagoslovljen božič in milosti polno leto 2023.

UO Društva katoliških pedagogov Slovenije
Marija Žabjek, predsednica

Blagoslovljene božične praznike
in srečno novo leto 2023
vam želi...

TALLERES
CROVARA

Božična radost je moč,
ki more spremeniti svet.
Veliko blagoslova v novem letu 2023

vam iskreno želimo

oblak®
www.oblak.com.ar

Blagoslovljene božične praznike
in srečno novo leto 2023
želi vsem rojakom

BAJDA s.r.l.

www.bajda.com.ar

Želimo vam vesele in
blagoslovljene božične
praznike

DESH
RIEGO POR ASPERSIÓN

- ✓ Cálculo y diseño
- ✓ Instalación
- ✓ Reparación
- ✓ Mantenimiento

RIEGOSDESH
11-2263-0362
Luka in Gabi Ravnik

Blagoslovljene božične praznike
in srečno novo leto 2023 vam želi

SLOVENSKO-ARGENTINSKA
GOSPODARSKA ZBORNICA